

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 8Co/23/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719201219  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8719201219.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariána Hoffmanna, PhD., v sporovej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D. - E., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Karol Orolín, s.r.o., Námestie sv. Egídia 42, 058 01 Poprad, IČO: 47 237 805, proti žalovanému: E. F., nar. X.X.XXXX, bytom G. – H. I. XX, XXX XX G., právne zastúpený: JUDr. Peter Behúň, advokát, so sídlom Námestie sv. Egídia 44, 058 01 Poprad, o zaplatenie 30.085,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 9C/10/2019 -138 zo dňa 10.02.2023, takto

### rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozhodnutím žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 488, § 489, § 558 a § 657 Občianskeho zákonníka, ustanoveniami § 132, § 149, § 185, § 191 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a výrok o trovách konania odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorý sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 30.085,38 eur a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v žalobe tvrdil, že v mesiaci marec 2007 požičal žalovanému peňažnú čiastku vo výške 32.400,- eur. Dňa 05.04.2012 podpísali žalobca a žalovaný písomnú zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalovaný potvrdil prevzatie peňažnej sumy 32.400,- eur v roku 2007, teda uznal svoj dlh a zaviazal sa ho splácať po dobu 7 rokov vo výške 358,71 eur mesačne na účet žalobcu, pričom žalovaný sa zaviazal, že začne splácať dňa 05.09.2012. Žalovaný však ku dňu podania žaloby neuhradil žalobcovi ani časť svojho dlhu a je v omeškaní 78 mesiacov, teda 78 mesačných splátok vo výške 385,71 eur, preto celková výška dlhu je 30.085,38 eur.

4. Zároveň so žalobou žalobca podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Uznesením č. k. 9C/10/2019-13 zo dňa 29.03.2019 súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Dňa 23.04.2019 súd vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal dňa 21.05.2019 žalovaný odpor, preto ho súd uznesením zo dňa 03.06.2019 zrušil. Žalovaný v odpore uviedol, že so žalobou nesúhlasí. Poukázal na to, že so žalobcom približne v roku 2007 podnikali, pričom je pravdou, že do spoločného podnikania žalobca investoval určitú finančnú čiastku, avšak nikdy sa nedohodli, že žalovaný mu bude čokoľvek splácať alebo vracať. Takisto sa ohradil voči tvrdeniam žalobcu, že v roku 2012 podpísali písomnú zmluvu o pôžičke. Predmetný dokument žalobca predložil žalovanému s tým, že uvedený dokument si potrebuje založiť do účtovnej evidencie bývalej firmy a nikdy ho nepoužije voči

žalovanému. Na základe tohto tvrdenia, preto žalovaný predmetný dokument podpísal. Žalovaný sa vyjadril, že v zmysle platných právnych predpisov je potrebné právny úkon vykladať nie podľa jeho názvu, ale podľa jeho obsahu. Predmetný dokument „Zmluva o pôžičke“ je uznaním dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, a keďže sa v predmetnej zmluve, resp. uznaní dlhu nepíše o premlčanom záväzku a žalobca nikdy neupozornil žalovaného, že predmetný dlh je premlčaný, je tento právny úkon absolútne neplatný.

5. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 9C/10/2019 – 54 zo dňa 23.6.2021, ktorý bol na základe odvolania žalobcu zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/4/2022 – 89 zo dňa 26.4.2022 a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd akceptoval odvoláciu námietku právneho zástupcu žalobcu týkajúcu sa jeho ospravedlnenia na pojednávaní konanom dňa 23.06.2021 a žiadosti o odročenie tohto pojednávania, keďže právny zástupca žalobcu emailovým podaním zo dňa 23.06.2021 o 08.05 hod., ktoré adresoval asistentke senátu 9C a kópiu aj podateľni súdu prvej inštancie, svoju neúčast' takýmto spôsobom ospravedlnil z dôvodu náhlych zdravotných problémov s tým, že žiada odročenie pojednávania a pripája doklad o jeho ošetrovaní. Súd prvej inštancie mal za úlohu opätovne predvolať na pojednávanie oboch právnych zástupcov a za splnenia všetkých procesných podmienok konania vo veci opätovne rozhodnúť.

6. Súd prvej inštancie vykonal v predmetnej veci dokazovanie výsluchmi žalobcu, žalovaného, svedkov B. G. a F. F., oboznámením sa s listinnými dôkazmi – písomným dokumentom nazvaným Zmluva o pôžičke zo dňa 05.04.2012, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise. Žalovaný v rámci výsluchu pred súdom opätovne poukázal na to, že z predloženého dokumentu nazvaného Zmluva o pôžičke je zrejmé, že na základe tohto dokumentu neboli žalovanému požičané peniaze, ale predmetom tohto právneho úkonu bolo uznanie dlhu, tento dlh mal vzniknúť 5 rokov pred podpisom predmetného dokumentu. Žalobca mu povedal, že tento dokument má slúžiť pre jeho internú potrebu, nakoľko v účtovnej evidencii svojej firmy nevie ako má evidovať manko, ktoré mu tam vzniklo. Žalobca vo svojom výsluchu uviedol, že žalovaným sa rozhodol podnikáť na území SR, preto mu v marci 2007 požičal 1 milión slovenských korún v hotovosti. Pri odovzdaní týchto peňazí bol brat žalovaného F. F., nechcel ho do toho ťahať ani nevedel, že to dôjde k súdu. Bolo to na dobu 5 rokov s tým, že do piatich rokov mu tieto peniaze vráti. V januári 2012 sa stretli a dohodli na splátkovom kalendári, a to v sume 300 eur mesačne. Žalovaný mu odovzdal celkovo 3 splátky, spolu v sume 900 eur. Svedkyňa B. G. pri výsluchu uviedla, že žalobca je jej partner, s ktorým žije od roku 2008. Dokument s názvom Zmluva o pôžičke zo dňa 5.4.2012 pripravovala spolu so žalobcom u nich doma. So žalovaným sa dohodli, že tento dokument podpíšu na Mestskom úrade v Poprade. Žalovaný si sám navrhol dobu splácania, ako aj výšku splátok, aby mu to vyhovovalo, aby to stíhal splácať zo svojho príjmu v zahraničí. Bola očitým svedkom jedného stretnutia medzi žalobcom a žalovaným, keď mu žalovaný odovzdal prvú splátku 300 eur v J. B.. Svedok F. F. pri výsluchu uviedol, že žalovaný je jeho brat. Žalobcu pozná len prostredníctvom brata, pretože u neho niekedy pracoval. K veci samej svedok uviedol, že nikdy v živote pri takomto niečom, ako je odovzdávanie alebo poskytovanie finančných prostriedkov medzi žalobcom a žalovaným nebol.

7. Súd prvej inštancie konštatoval že žalobca síce predložil súdu listinný dôkaz označený ako Zmluva o pôžičke, avšak bez preukázania odovzdania predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi k dátumu 05.04.2012. V samotnom dokumente je uvedené, že peniaze mali byť požičané v marci roku 2007, pričom ale zmluva o pôžičke nemôže byť uzavretá v roku 2012 s tým, že peniaze boli poskytnuté v marci roku 2007, teda po piatich rokoch. Bez ohľadu na to, ako to ktorá zo sporových strán v danom čase (marec 2007) vnímala, či už ako pôžičku, alebo ako vklad do podnikania, tak 05.04.2012 došlo k podpisu predmetného dokumentu, ktorý je podľa jeho obsahu uznaním dlhu, t.j., že žalovaný prevzal uvedenú sumu v marci 2007. Účinky uznania dlhu by však nastali len, ak by dlžník v čase uznania vedel o premlčaní tohto dlhu. V konaní teda nebolo preukázané uzavretie zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu ku dňu 05.04.2012 a nenastali ani účinky uznania dlhu pričom samotný žalobca uviedol, že dohoda aj odovzdanie peňazí prebehlo v marci roku 2007 a v čase spisovania predmetného dokumentu by bola preto pohľadávka žalobcu premlčaná a vedomosť žalovaného o premlčaní dlhu v čase podpísania tohto dokumentu v ňom nie je uvedená ani v konaní nebola inak preukázaná. Vzhľadom na uvedené preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 262 a 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Poukázal na to, že prvotne súd rozhodol rozsudkom č. k. 9C/10/2019 -54 zo dňa 23.06.2021, následne po odvolacom konaní znova rozsudkom č. k. 9C/10/2019 -138, pričom v odôvodnení sa odklonil od svojho predchádzajúceho právneho záveru. Súd prvej inštancie oprel svoj záver o premlčanie pohľadávky, čo však nevyplývalo z dokazovania. Podľa názoru žalobcu uviedol protichodné a nelogické tvrdenia, nakoľko na jednej strane uviedol, že došlo k reálnemu odovzdaniu

peňazí žalobcom žalovanému v marci 2007, potom však uviedol, že nebolo preukázané uzavretie zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu ku dňu 05.04.2012 a tiež, že nenastali účinky uznania dlhu, nakoľko v čase spísania dokumentu dňa 05.04.2012 bola pohľadávka premlčaná. Žalobca poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovanému v marci 2007 odovzdal peniaze vo výške 1.000.000 Sk, ktoré žalovaný prevzal. Žalovaný tieto peniaze nezaúčtoval vo svojom účtovníctve, nevedol o nich žiadnu evidenciu, neexistuje žiadne vyúčtovanie týchto peňazí ako prostriedkov, s ktorými žalovaný podnikal. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal žalobcovi použitie predmetných prevzatých peňazí. Žalobca požičal žalovanému peniaze v marci 2007 na dobu 5 rokov, teda do marca 2012. Z dokazovania výsluchom svedkyne G. vyplynulo, že žalovaný uhradil 3 splátky po 300 eur, teda čiastočne uhradil svoj dlh. Následne ešte dňa 05.04.2012 podpísal žalovaný písomný dokument označený ako Zmluva o pôžičke, ktorý možno považovať za uznanie dlhu, pričom v predmetnom dokumente bolo jasne uvedené, že si žalovaný požičal od žalobcu v marci 2007 peňažnú sumu vo výške 32.400 eur, teda zostatok dlhu po odpočítaní 3 splátok vo výške 900 eur. (1.000.000 Sk – 33.300 eur). Žalovaný sa zaviazal zostatok svojho dlhu splácať v mesačných splátkach počnúc dňom 05.09.2012. Žalovaný nijakým spôsobom nenamietal zostatok svojho dlhu, ani to, že nešlo o pôžičku, ale o vklad do spoločného podnikania so žalobcom. Logicky z uvedeného vyplýva, že ak by žalovaný považoval predmetné peniaze za vklad do spoločného podnikania so žalobcom, nepodpísal by predmetný dokument s názvom Zmluva o pôžičke, na základe ktorého by sa zaviazal uhradiť žalobcovi zostatok dlhu vo výške 32.400 eur v pravidelných mesačných splátkach, ale namiesto toho by preukázal žalobcovi, ako naložil s predmetnými peniazmi v „spoločnom podnikaní“. Podľa žalobcu je právny názor súdu prvej inštancie o premlčaní dlhu nesprávny a právne irelevantný, keďže žalovaný uhradil žalobcovi 3 splátky dlhu vo výške 900 eur v mesiacoch január, február, marec 2012 a následne písomne uznal svoj dlh vo výške 32.400 eur, teda pohľadávka nemôže byť premlčaná. Vzhľadom na vyššie uvedené teda navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Podľa názoru žalovaného v prípade zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu, zmluvný vzťah vzniká reálnym poskytnutím finančných prostriedkov a samotné uzatvorenie zmluvy nie je dostatočné na uplatňovanie záväzkov z takejto zmluvy bez toho, aby došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí. Zároveň uviedol, že nenastali ani právne účinky uznania dlhu. Rovnako je správny záver súdu o tom, že bez ohľadu na to, ako sporové strany v roku 2007 vnímali dôvod poskytnutia finančných prostriedkov, je zrejmé, že táto pohľadávka bola v čase podpisu dokumentu, obsahovo vyhodnoteného ako uznanie dlhu, ktorého účinky ešte nenastali, premlčaná. Žalovaný uviedol, že námietku premlčania tohto záväzku vzniesol už v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 20.05.2019, kedy namietal, že údajný dlh je premlčaný a aj z tohto dôvodu je potrebné vykladať „Zmluvu o pôžičke“ /uznanie dlhu/ ako absolútne neplatný právny úkon, nakoľko sa v tomto dokumente nepíše o premlčanom záväzku, a teda absentuje upozornenie o premlčaní vyžadované v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ďalej pokladá názor žalobcu, že došlo k riadnemu uznaniu dlhu, za nesprávny. Z konania podľa žalovaného nevyplýval žiadny dôkaz o tom, aby peniaze odovzdané v roku 2007 mali byť finančnými prostriedkami poskytnutými z titulu zmluvy o pôžičke. Žalovaný opakovane poukázal, že dokument „Zmluva o pôžičke“ podpísal len z dôvodu naliehania žalobcu, ktorý tvrdil, že tento potrebuje do účtovnej evidencie, pričom z tohto titulu sa plniť nikdy nemalo. Ak by nakoniec mal žalobca úmysel z tohto dokumentu vyvodzovať dôsledky, zodpovednosť a následne si uplatňoval nároky, bolo namieste, aby obsahu tohto dokumentu venoval adekvátnu potrebnú pozornosť a neopomenul by uviesť podstatné náležitosti takéhoto dokumentu. Tento dokument pritom nespĺňa zákonné náležitosti ani zmluvy o pôžičke, ani uznania dlhu. Žalovanému ďalej nie je jasné, na základe akej skutočnosti žalobca tvrdí, že údajná pôžička z roku 2007 bola dohodnutá so splatnosťou 5 rokov. Na základe uvedeného je potom potrebné vykladať splatnosť údajnej pôžičky ako dlh bez určenia splatnosti, preto v súvislosti s takýmto spôsobom splatnosti je veľmi dôležité uvedomiť si plynutie premlčacej doby, ktoré je v tomto prípade trojročná. Premlčacia doba začína v takomto prípade plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k vzniku dlhu. Žalovaný pritom poukázal na judikát R 28/1984 a vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), pri viazanosti skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho

pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a na takto zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

13. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa odchyľil od svojho právneho názoru v odvolaní napadnutom rozsudku, oproti prvotnému rozsudku zo dňa 23.06.2021, tak odvolací súd poukazuje na to, že predmetný rozsudok bol uznesením odvolacieho súdu zrušený a navyše súd prvej inštancie tak v prvotnom, ako aj v tomto rozsudku rovnako konštatoval svoje závery o tom, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a v konaní nebolo preukázané ku dňu podpísania zmluvy o pôžičke odovzdanie peňazí a pokiaľ by mal súd posúdiť listinu (zmluvu o pôžičke) ako uznanie dlhu, tak účinky uznania by mohli nastať len vtedy, pokiaľ by dlhník vedel o premlčaní dlhu, čo však žalobca nepreukázal.

14. Žalobca taktiež vzniesol námietku, že súd prvej inštancie konštatoval premlčanie jeho nároku, avšak to nevyplývalo z vykonaného dokazovania. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný vzniesol námietku premlčania sporného záväzku už v odpore proti platobnému rozkazu. Žalovaný zároveň správne argumentoval, že pokiaľ by sa v roku 2007 aj malo jednať o uzavretie zmluvy o pôžičke, tak nebola dohodnutá jej splatnosť a v takomto prípade začína plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba nasledujúcim dňom potom, keď dlh vznikol a správne citoval napr. R 28/1984, pričom tento názor je možné podporiť aj novšou judikatúrou napr. R 17/2017. V tejto súvislosti odvolací súd taktiež poukazuje na to, že žalobca až v odvolaní uviedol, že pôžička mala byť splatná do 5 rokov, čo jednak žiadnym spôsobom nepreukázal a navyše sa jedná o novotu podľa § 366 písm. d) CSP, preto odvolací súd na takéto tvrdenie ani nemôže prihliadať.

15. Odvolací súd zdôrazňuje, rovnako ako súd prvej inštancie, že zmluvný vzťah v prípade zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu vzniká reálnym plnením, v tomto prípade poskytnutím peňazí, ktoré majú byť predmetom pôžičky, dlhníkovi. Samotné uzatvorenie zmluvy nepostačuje na platný vznik záväzkov zo zmluvy o pôžičke, pokiaľ nedôjde k jej reálnemu naplneniu, teda poskytnutiu peňazí. Žalobca síce súdu prvej inštancie predložil ako listinný dôkaz dokument „Zmluvu o pôžičke“, avšak bez preukázania odovzdania predmetu pôžičky veriteľom dlhníkovi k dátumu podpísania tohto dokumentu, t. j. k 05.04.2012, nemožno dospieť k záveru o platnosti pôžičky, pričom žalobca nepreukázal ani prípadné odovzdanie peňazí v roku 2007.

16. Žalobca poukázal aj na to, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplývalo, že v mesiaci marec 2007 odovzdal žalovanému 1 milión slovenských korún, a že to súd prvej inštancie mal za preukázané. Odvolací súd k tomu uvádza, že súd prvej inštancie práve z dôvodu absencie odovzdania peňazí, skonštatoval, že zmluva o pôžičke nemohla byť platne uzavretá. Ďalej skonštatoval, že bez ohľadu na to ako strany sporu vnímali údajné poskytnutie peňazí, teda či ako pôžičku alebo ako vklad do podnikania, tak dokument zo dňa 05.04.2012 by, podľa jeho obsahu, bolo možné posúdiť ako uznanie dlhu, ktoré by ale bolo platné iba vtedy (malo by právne následky), ak by bol žalovaný v tejto listine vyhlásil, že má vedomosť o tom, že dlh, ktorý uznáva, je premlčaný. Navyše žalovaný počas celého konania jednoznačne tvrdil, že žiadne peniaze mu neboli poskytnuté, a že žalobca takúto listinu vyhotovil iba formálne z účtovných z dôvodov, aby zakryl svoje manko. K tomuto tvrdeniu odvolací súd uvádza, že v konaní skutočne nebola táto obrana žalovaného relevantným spôsobom vyvrátená.

17. Súd prvej inštancie v danej veci správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na ktorý správne aplikoval príslušné právne predpisy. Správne teda uzavrel, že v danom prípade dokument označený ako zmluva o pôžičke nie je platným uzavretím pôžičky na základe ktorej by si žalobca nemohol uplatňovať nárok na jej vrátenie, keďže nebolo preukázané reálne odovzdanie peňazí, čo je podmienkou platnosti zmluvy o pôžičke. Keďže nebolo preukázané platné uzavretie zmluvy o pôžičke,

súd prvej inštancie správne túto listinu obsahovo posúdil ako možné uznanie dlhu, avšak ani posúdenie tejto listiny ako uznanie dlhu nemôže byť platné, nakoľko žalobca nepreukázal že žalovaný v čase uznania dlhu vedel o jeho premlčaní.

18. S poukazom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd nemal za preukázané dôvody odvolania namietané žalobcom, keďže súd prvej inštancie v predmetnej veci dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré správne aplikoval príslušné právne predpisy.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).